

Onderstaande levensbeschrijving komt uit het boek: 'Zonen en dochters met een missie - Een boek over missionarissen uit Boekel en Venhorst', door Jan Meulemeesters c.s. (100 pagina's A4)
Uitgave: 2002, Heemkundekring & Missiecomité Boekel-Venhorst.

Dan moeten ze maar Brabants leren

Martien Peters had van zichzelf nooit verwacht dat hij missionaris zou worden. Toen hij zijn oudere broer Piet naar de Broeders van Maastricht bracht, zei hij: "Je bent gek dat je je achter vier muren opsluit." Nog geen jaar later, in 1938, stond hij zelf aan de kloosterpoort.

Martien werd op 29 maart 1922 geboren in St. Anthonis. Zijn moeder, Hendrika Arts (1885-1951), kwam uit Sambeek; zijn vader Gerardus Peters (1876-1959) uit Beers. Het gezin verhuisde later naar Boekel. Over zijn jeugd is weinig bekend.

Midden in de oorlog, op 15 augustus (de feestdag van Maria Onbevleete Ontvangenis) 1941, werd hij tot broeder Ludanus gewijd. Hij werd Ludje genoemd, omdat hij klein van postuur was. Hij volgde zijn broer ook naar het doofstommeninstituut in St. Michielsgestel. In 1959 vertrokken beide broers naar de missie. Ze volgden eerst een tropencursus in Rotterdam, maar Ludanus zei daarover: "Als we daarvan voor ongeveer een vierde profijt hebben gehad, is dat nóg veel."

Op 6 januari 1959 vertrekt hij naar Sierra Leone, West Afrika. Ruim een maand later overlijdt zijn vader in Veghel, 83 jaar oud. Ludanus gaat in het broederhuis in Makeni al het huishoudelijk werk doen, ook voor de jongens die bij de broeders op school zitten. Verder zorgt hij voor de zieken. Als hij eens een zieke, die genezen is, terugbrengt naar zijn dorp, bieden diens ouders hem een grote pot

boter aan. De broeder ziet hun armoede en weigert. Zijn begeleider waarschuwt hem: "Doe dat nooit meer, het weigeren van een geschenk is een grote belediging voor deze mensen." Ludanus meldt dat het "in de wildernis best meevalt, al zijn er weinig katholieken."

Een medebroeder vertelt de volgende anecdote over 'Ludje': "In ons huis in Makeni hadden we een grote ziekenkamer, waar zeker zes jongens tegelijk konden liggen. Bisschop Azzoli kwam geregeld op bezoek maar sloeg de mohammedaanse jongens standvastig over. Totdat Ludje naar hem toeging en hem vroeg waarom hij die jongens niet gedag zei. De volgende dag kwam de bisschop op het onzalig idee de mohammedaanse jongens op de slaapzaal te leggen. 'Dat is goed,' zei Ludje, 'maar dan gaan de katholieke jongens ook daarheen'. Ze mochten blijven. Goed was hij en

eerlijk. Geen verschil of het een bisschop, een broeder, een student of een bedelaar betrof."

In 1962 komt hij voor het eerst op vakantie. Op 19 juli keert hij terug, naar een andere missiepost, 80 mijl verder het oerwoud in, naar Kabala. Om er te komen moeten Martien en twee andere missionarissen diep door de modder, want het is regentijd, en over negen-entwintig bruggetjes, of liever gezegd over twee boomstammen en enkele planken. Het drietal tovert in Kabala twee klaslokalen om in een slaapkamer, zitkamer, opslagkamer en keuken, de voorlopige woonplaats voor vijf broeders. Drie zullen er les gaan geven aan jongens. Martien zal conciërge-huismeester worden. De andere broeder gaat een nieuw huis bouwen.

In 1970 is broeder Ludanus voor drie maanden terug om in Ierland wat kennis van

Broeder Ludanus op bezoek in een van de dorpen

verpleging op te doen en de Engelse taal goed machtig te worden. Doch volgens een medebroeder wordt hij daar misbruikt en moet Ludanus gangen schrobben en beddenpannen legen. Die broeder vertelt ook: "Taal was voor broeder Ludanus nooit echt een probleem. De taal van de liefde was voor hem internationaal. Ging er dan toch technisch even wat mis, dan was de oplossing voor broeder Ludanus eenvoudig. 'Dan moeten ze maar Brabants leren'."

In 1970 wordt het missiegebied waar hij elf jaar werkt overgedragen aan enkele Afrikanen, oudleerlingen van de scholen van de broeders.

Zij gaan het onderwijs voortzetten.

Ludanus vindt een nieuwe werkring in Nandom (Ghana) waar hij acht jaar zal blijven.

In 1979 wordt hij overgeplaatst naar Wa waar hij de zorg krijgt voor de kliniek, de keuken en de tuin. Op 15 augustus 1981 wordt met veel luister zijn robijnen kloosterfeest gevierd. Om gezondheidsredenen komt broeder Ludanus in 1985 naar Nederland en verblijft dan in een klooster in Helmond. Daar overlijdt hij op 13 Januari 1995.

In het tijdschrift van de orde van broeder Ludanus Peters; 'Oriëntatie', wordt hij her-

dacht als een oprechte christen, een echte broeder en medebroeder. "Zijn leven bestond uit zorg en bezorgdheid voor anderen. Heel zijn leven stond in het teken van de raad van zijn moeder: 'Kinderen wees maar goed voor elkaar, dat is eigenlijk ons hele geloof.' Verder had hij geen theologie nodig. Hij heeft nooit gepreekt of lezingen gegeven. Toch wisten wij allemaal: 'Ludje was onze beste missionaris'."